

Arrest

nr. 256 464 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 april 2021.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) van 29 september 2020.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; (...)

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. (...)”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook in het recentste KB van 14 december 2020 werd Albanië opnieuw in de lijst van veilige landen van herkomst opgenomen.

3. Verzoekende partij wijst er in het eerste middel van haar verzoekschrift op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de termijn van vijftien werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre zij meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 110-116). Nergens blijkt uit artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet of uit enig ander wetsartikel dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of dat hij niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het overschrijden van voormelde termijn heeft evenmin tot gevolg dat niet langer meer zou kunnen worden vastgesteld dat verzoekende partij afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, §3 van de Vreemdelingenwet, in casu Albanië. Verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd in haar argumentatie. Ze leidt uit een samenlezen van de bepalingen in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er nog op worden gewezen dat “volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het

verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

4.1. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekende partij maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekende partij beperkt zich immers louter het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

4.3. Waar verzoekende partij thans in haar verzoekschrift herhaalt dat zij “hoopte (...) dat de situatie in Albanië zou kalmeren”, ontkracht noch weerlegt zij met die loutere herhaling geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar pertinent het volgende wordt opgemerkt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u op 11 maart 2018 in België aankwam, terwijl u pas op 18 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Nochtans werd u tijdens deze periode met de dood bedreigd door uw schoonvader en was uw vertrek uit Albanië mee ingegeven door deze bedreigingen. Uw verklaring voor het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming, namelijk dat u al die tijd hoopte dat uw schoonvader alsnog van mening zou veranderen (Notities Persoonlijk Onderhoud K.(...) K.(...), dd 31 augustus 2020, p. 11), overtuigt allerminst. Uw echtgenote legde op dit vlak namelijk heel andere verklaringen af tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. In eerste instantie beweerde zij geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben omdat ze zwanger was en omdat ze schrik had. Erop gewezen dat een verzoek om internationale bescherming haar net tegen die schrik kon beschermen, gaf ze aan dat ze de taal niet sprak en dat ze niet wist waar ze zou moeten verblijven. Ze verwees ook opnieuw naar haar zwangerschap. Erop gewezen dat zij ook na haar zwangerschap nog anderhalf jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde zij vervolgens niet te kunnen zeggen waarom jullie het verzoek om internationale bescherming niet vroeger hebben ingediend (Notities Persoonlijk Onderhoud J.(...) B.(...), dd 1 september 2020, p. 14). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en zich terdege informeert over de procedure ter zake. Dat u gedurende een jaar en negen maanden in België verbleef zonder om internationale bescherming te verzoeken, is een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Dit gedrag relateert dan ook in ernstige mate uw voorgehouden vrees.”

4.4. In het licht van verzoekende partij haar opmerking dienaangaande in het verzoekschrift dat “ (...) zij verhuisde met haar gezin naar Tirana, maar haar schoonvader wist hen overal te vinden”, mag het nog meer verbazen en is het des meer opmerkelijk dat verzoekende partij, terwijl volgens haar “de doodsb bedreigingen bleven aanhouden”, openlijk informatie op Facebook zette omtrent haar liefde(verklaring) voor en huwelijk met J. B., nochtans de aanleiding van alle problemen met en haar vrees voor haar schoonvader. Zoals in de bestreden beslissing werd opgemerkt, valt dergelijke berichtgeving op sociale media bezwaarlijk te rijmen met verzoekende partij haar uitleg dat slechts enkelen op de hoogte waren van hun geheime en verboden relatie.

De commissaris-generaal wees eerder in dit verband, meer algemeen met betrekking tot de houding van verzoekende partij, pertinent op het volgende:

“Er kunnen verder ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw gedrag in Albanië zelf. Ondanks de doodsbedreigingen door uw schoonvader, die voor het eerst plaatsvonden in april-mei 2016 (NPO KK p. 10 en 13) en sindsdien meermaals herhaald werden (NPO KK p.10, 11 en 14), bleef u tot maart 2018 in Tirana wonen. Nochtans gaf u zelf aan dat Albanië een klein land is waar het niet mogelijk is om naar andere steden te gaan om te schuilen (NPO KK, p10). U verklaarde uw langdurige verblijf in Albanië bovendien door te stellen dat uw relatie met uw echtgenote gedurende deze periode niet in het openbaar plaatsvond. Ook op dit vlak slaagde u er echter niet in om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Zo beweerde u dat behalve uw familie, slechts twee of drie van uw beste vrienden op de hoogte waren van uw relatie met J.(...). Op die manier wilde u vermijden dat uw schoonvader zou achterhalen waar u woonde (NPO KK, p. 15 en 16). Deze bewering is echter strijdig met het feit dat u zowel in 2016 als in 2017 een openbare liefdesverklaring aan J.(...) op uw Facebookpagina zette. Dit gebeurde telkens op 2 oktober, de dag van haar verjaardag (zie informatie in het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u bij deze liefdesverklaring uw adres in Tirana niet prijs gaf (NPO KK, p. 16). Opnieuw geconfronteerd met de vaststelling dat een openbare liefdesverklaring op een Facebookprofiel met 992 vrienden niet strookt met uw beschrijving van een illegale relatie waar slechts 2 of 3 vrienden van op de hoogte zijn, antwoordde u dat uw vrees enkel voor haar vader was en niet voor uw eigen vrienden. Nogmaals geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw verklaringen, zei u dat u gewoon probeerde te genieten van het leven en de liefde (NPO KK, p. 16). Deze verklaring kan niet overtuigen. Als uw relatie daadwerkelijk geheim was geweest, zou u er immers niet openlijk op Facebook over communiceren. Het is in dit verband ook hoogst opmerkelijk dat u niet wist aan wie J.(...) door haar vader ten huwelijk beloofd was (NPO KK, p. 14). Pas wanneer u ermee geconfronteerd werd dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had dat hij E.(...) heette (Vragenlijst CGVS K.(...) K.(...), dd 22 januari 2020, p. 2), schoot zijn voornaam u opnieuw te binnen. Een achternaam kon noch u (NPO KK, p. 14), noch uw echtgenote (NPO JB, p. 12) zich herinneren. Uw echtgenote had op Dienst Vreemdelingenzaken bovendien verklaard dat zij de naam van de persoon aan wie haar vader haar had beloofd niet kende (Vragenlijst CGVS J.(...) B.(...), dd 22 januari 2020, p. 2). Dit is weinig ernstig. Wanneer uw leven werkelijk in gevaar zou zijn doordat uw echtgenote aan een andere man werd beloofd, kan verwacht worden dat u zich zowel zijn voornaam als zijn achternaam zou herinneren. Dit geldt des te meer aangezien uw echtgenote verklaarde dat uw trouwfeest in Kukës plaatsvond opdat de mensen aan wie haar vader zijn woord gegeven had, zouden kunnen zien dat zij was gehuwd (NPO JB, p. 9). Als het werkelijk uw bedoeling was om jullie huwelijk door middel van een feest in Kukës aan E.(...)'s familie kenbaar te maken, zou minstens kunnen verwacht worden dat u weet over welke familie het gaat. Deze stroeve verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw bewering dat J.(...) aan een andere man was beloofd. Het is in dit verband ook opmerkelijk dat geen van J.(...)'s zussen door hun vader aan een andere man werd beloofd (NPO JB, p. 16). U verklaarde in dit verband dat J.(...)'s zussen M.(...) en A.(...) nog thuis bij de ouders wonen in Kukës (NPO KK, p. 7), terwijl uw echtgenote verklaarde dat zij allebei het ouderlijk huis verlaten hebben en in Tirana wonen (NPO JB, p. 5). Wat er ook van zij, het is weinig aannemelijk dat J.(...)'s vader enkel zijn oudste dochter zou uitgehuwelijkt hebben en de andere dochters ongemoeid zou laten. U beweerde immers herhaaldelijk dat haar vader handelde vanuit de Noord-Albanese traditie (NPO KK, p. 10 en 14). Er is binnen deze traditie geen reden om aan te nemen dat J.(...)'s vader de ene zus wel en de andere zussen niet zou uithuwelijken. Gevraagd of er een bepaalde reden was waarom zij wel aan een jongen was beloofd en haar zussen niet, moest uw echtgenote het antwoord schuldig blijven (NPO JB, p. 16).”

Verzoekende partij gaat hier niet of nauwelijks concreet op in, laat staan dat zij dienstige argumenten bijbrengt die het voorgaande in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.5. In haar verzoekschrift “merkt” verzoekende partij “op dat zij en soort van bijeenkomst hebben gehad met de familieleden die hun huwelijk wel accepteerden, maar zij kan niet spreken van een huwelijks’feest’ omdat de belangrijkste persoon, namelijk de vader van de bruid niet aanwezig wilde zijn en zich verzette tegen het huwelijk. Meer nog, hij bedreigde verzoekende partij met de dood.”

Voormeld betoog wijzigt evenwel niets aan en verklaart, noch rechtvaardigt de vaststelling in de bestreden beslissing dat niet alleen verzoekende partij haar verklaringen en die van haar echtgenote hieromtrent tegenstrijdig zijn, doch verzoekende partij zelf onderling uiteenlopende en contradictoire versies aflegde omtrent die “huwelijksbijeenkomst”.

De commissaris-generaal stelde in dit verband immers op goede grond het volgende vast, motieven waar verzoekende partij met haar zeer algemene opmerkingen geen afbreuk aan doet:

“Ook wat uw huwelijk zelf betreft legden u en uw echtgenote herhaaldelijk tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af. Gevraagd of er een trouwfeest plaatsvond, antwoordde u in eerste instantie negatief (NPO KK, p. 6). Nogmaals gevraagd of een trouwfeest was, antwoordde u opnieuw dat dit niet het geval was. U voegde hieraan toe dat er geen reden was om een feest te organiseren omdat J.(...)'s familie niet mee was met uw beslissing (NPO KK, p. 13 en 14). Gevraagd of er dan een kleinere bijeenkomst was voor de familie of de vrienden, stelde u een derde keer dat er geen enkel feest werd georganiseerd (NPO KK, p. 14). Nochtans staat er op uw Facebookpagina een publiekelijk toegankelijke foto, gepost op 31 januari 2018 in de week voor het huwelijk, waarop u samen met uw echtgenote aanwezig bent op een feest. U draagt op deze foto een trouwkostuum en uw echtgenote draagt een bruidsjurk. U staat op een dansvloer en op de achtergrond kijken meer dan tien aanwezigen toe. Hiermee geconfronteerd, gaf u plots toe dat er toch een klein feestje had plaatsgevonden. U beweerde nu dat de oom van uw echtgenote, A.(...) B.(...), dit feest voor haar had georganiseerd (NPO KK, p. 16). Gevraagd waarom u dit niet eerder had vermeld, antwoordde u dat u de vraag verkeerd had begrepen. Uzelf had immers geen huwelijksfeest georganiseerd, het ging om een feest dat uitging van J.(...)'s familie (NPO KK, p. 16). Erop gewezen dat uw echtgenote een bruidsjurk droeg en dat de foto gemaakt werd in de week voor uw huwelijksdatum, gaf u toe dat het inderdaad om een trouwfeest ging (NPO KK, p. 17). Dit is weinig ernstig. Uw herhaaldelijke pogingen om te ontkennen dat er wel degelijk een trouwfeest plaatsvond, ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Als u er echt een geheime relatie op nahield, waarbij u ten alle prijze wilde vermijden dat uw schoonvader zou te weten komen waar u verbleef, kan immers verwacht worden dat u zich niet vrijwillig in Kukës zou vertonen. Dit geldt des te meer aangezien uw relatie met J.(...) net de essentie betrof van het conflict met uw schoonvader. Door het trouwfeest in Kukës te laten doorgaan, nam u immers het risico uw schoonvader te provoceren en het conflict te laten escaleren. Hierop gewezen, gaf uw echtgenote toe dat dit risico wel degelijk bestond. Zij verklaarde in dit verband dat uw vader op het moment van het trouwfeest voor enkele dagen in het buitenland was omwille van zijn werk (NPO JB, p. 13 en 14). Dit verandert echter niets aan de bovenstaande conclusie. Niets garandeerde u immers dat J.(...)'s vader niet onverhoeds naar Kukës zou terugkeren. U en uw echtgenote legden met betrekking tot de praktische invulling van dit huwelijksfeest overigens herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u dat J.(...)'s oom A.(...), die voor het feest betaald had, zelf niet aanwezig was (NPO KK, p. 17). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat haar oom A.(...) wel aanwezig was (NPO JB, p. 12). U beweerde dat de moeder en broer van uw echtgenote aanwezig waren op het trouwfeest (NPO KK, p. 17). Uw echtgenote beweerde dat haar moeder en haar broer niet aanwezig waren (NPO JB, p. 13).” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij wijst voorts heel algemeen op het feit dat de verwerende partij haar, zo omschrijft ze het, “vermeende tegenstrijdige verklaringen tussen hetgeen zij verklaarde en hetgeen haar echtgenote verklaarde op het CGVS” verwijt. Ze ontkracht, noch weerlegt met een dergelijke algemene opmerking echter op generlei wijze de talrijke in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De verschillende in de aangevochten beslissing opgesomde incoherenties en tegenstrijdigheden, bovendien niet enkel tussen haar verklaringen en die afgelegd door haar echtgenote, doch ook tussen haar eigen opeenvolgende verklaringen alsook tussen haar verklaringen en haar Facebookprofiel, vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Zij ondergraven op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas.

Op grond van het geheel van zijn verschillende concrete en pertinente vaststellingen, die door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat de door verzoekende partij ingeroepen vrees voor haar schoonvader ongeloofwaardig is, waardoor, zo wordt er in de bestreden beslissing pertinent aan toegevoegd, haar vrees dat haar familie bij terugkeer naar Albanië in een bloedwraak betrokken zal raken evenmin kan weerhouden worden.

4.6. Zelfs al zou aan verzoekende partij haar vluchtrelaas geloof worden gehecht, quod non, blijkt uit niets en maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat het haar met betrekking tot de beweerde problemen met en vrees voor haar schoonvader aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoekende partij wijst er in het verzoekschrift opnieuw op dat zij geen vertrouwen heeft in de Albanese politie, hetgeen niets meer betreft dan een loutere herhaling van eerdere afgelegde verklaringen, waarmee zij dan ook geen afbreuk doet aan hetgeen met betrekking tot de nationale beschermingsmogelijkheden in Albanië, en in het bijzonder verzoekende partij haar nalaten om deze aan te wenden, laat staan uit te putten, in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Verzoekende partij ontkent noch betwist voor de problemen met haar schoonvader nooit hulp bij de Albanese politie, en

ruimer de Albanese autoriteiten, te hebben gezocht. De commissaris-generaal duidt dienaangaande in zijn beslissing op goede grond onder meer het volgende aan: "U diende immers nooit klacht in tegen de bedreigingen die uw schoonvader had geuit en stapte op geen enkel moment naar de Albanese politie (NPO, p. 11 en 12). Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u alle mogelijkheden tot nationale bescherming hebt uitgeput en dat u niet zou kunnen rekenen op de hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten. Alvorens de nationale autoriteiten u bescherming kunnen verlenen in verband met uw problemen, is het immers noodzakelijk dat zij hiervan eerst op de hoogte gesteld worden. (...)"

Met de loutere, algemene verwijzing naar (informatie omtrent) corruptie in Albanië toont verzoekende partij niet in concreto aan dat zij persoonlijk met betrekking tot de problemen met haar schoonvader geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te verlenen.

4.7. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 april 2021, voert verzoekende partij aan dat zij een gegronde vrees koestert voor haar schoonvader die niet aanvaardt dat zij met haar huidige echtgenote samen is. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij gevlucht zijn naar België maar er ook hier problemen zijn. Verzoekende partij meent dat de tegenstrijdigheid met betrekking tot het huwelijksfeest niet kan worden aangenomen nu het "feest" zeer klein was en dan ook niet echt een huwelijksfeest was.

Verzoekende partij haalt aan dat de tegenstrijdigheid met betrekking tot het huwelijksfeest niet kan worden aangenomen nu het "feest" zeer klein was en dan ook niet echt een huwelijksfeest was.

De Raad merkt op dat voorgaand betoog evenwel niets wijzigt aan en verklaart, noch rechtvaardigt de vaststellingen in de beschikking (en de bestreden beslissing) dat niet alleen verzoekende partij haar verklaringen en die van haar echtgenote omtrent het (huwelijks)feest tegenstrijdig zijn, doch verzoekende partij zelf onderling uiteenlopende en contradictoire versies aflegde omtrent het (huwelijks)feest.

De Raad wijst dienaangaande verder op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “4.5. In haar verzoekschrift “merkt” verzoekende partij “op dat zij en soort van bijeenkomst hebben gehad met de familieleden die hun huwelijk wel accepteerden, maar zij kan niet spreken van een huwelijks’feest’ omdat de belangrijkste persoon, namelijk de vader van de bruid niet aanwezig wilde zijn en zich verzette tegen het huwelijk. Meer nog, hij bedreigde verzoekende partij met de dood.”

Voormeld betoog wijzigt evenwel niets aan en verklaart, noch rechtvaardigt de vaststelling in de bestreden beslissing dat niet alleen verzoekende partij haar verklaringen en die van haar echtgenote hieromtrent tegenstrijdig zijn, doch verzoekende partij zelf onderling uiteenlopende en contradictoire versies aflegde omtrent die “huwelijksbijeenkomst”.

De commissaris-generaal stelde in dit verband immers op goede grond het volgende vast, motieven waar verzoekende partij met haar zeer algemene opmerkingen geen afbreuk aan doet:

“Ook wat uw huwelijk zelf betreft legden u en uw echtgenote herhaaldelijk tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af. Gevraagd of er een trouwfeest plaatsvond, antwoordde u in eerste instantie negatief (NPO KK, p. 6). Nogmaals gevraagd of een trouwfeest was, antwoordde u opnieuw dat dit niet het geval was. U voegde hieraan toe dat er geen reden was om een feest te organiseren omdat J.(...)'s familie niet mee was met uw beslissing (NPO KK, p. 13 en 14). Gevraagd of er dan een kleinere bijeenkomst was voor de familie of de vrienden, stelde u een derde keer dat er geen enkel feest werd georganiseerd (NPO KK, p. 14). Nochtans staat er op uw Facebookpagina een publiekelijk toegankelijke foto, gepost op 31 januari 2018 in de week voor het huwelijk, waarop u samen met uw echtgenote aanwezig bent op een feest. U draagt op deze foto een trouwkostuum en uw echtgenote draagt een bruidsjurk. U staat op een dansvloer en op de achtergrond kijken meer dan tien aanwezigen toe. Hiermee geconfronteerd, gaf u plots toe dat er toch een klein feestje had plaatsgevonden. U beweerde nu dat de oom van uw echtgenote, A.(...) B.(...), dit feest voor haar had georganiseerd (NPO KK, p. 16). Gevraagd waarom u dit niet eerder had vermeld, antwoordde u dat u de vraag verkeerd had begrepen. Uzelf had immers geen huwelijksfeest georganiseerd, het ging om een feest dat uitging van J.(...)'s familie (NPO KK, p. 16). Erop gewezen dat uw echtgenote een bruidsjurk droeg en dat de foto gemaakt werd in de week voor uw huwelijksdatum, gaf u toe dat het inderdaad om een trouwfeest ging (NPO KK, p. 17). Dit is weinig ernstig. Uw herhaaldelijke pogingen om te ontkennen dat er wel degelijk een trouwfeest plaatsvond, ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Als u er echt een geheime relatie op nahield, waarbij u ten alle prijze wilde vermijden dat uw schoonvader zou te weten komen waar u verbleef, kan immers verwacht worden dat u zich niet vrijwillig in Kukës zou vertonen. Dit geldt des te meer aangezien uw relatie met J.(...) net de essentie betrof van het conflict met uw schoonvader. Door het trouwfeest in Kukës te laten doorgaan, nam u immers het risico uw schoonvader te provoceren en het conflict te laten escaleren. Hierop gewezen, gaf uw echtgenote toe dat dit risico wel degelijk bestond. Zij verklaarde in dit verband dat uw vader op het moment van het trouwfeest voor enkele dagen in het buitenland was omwille van zijn werk (NPO JB, p. 13 en 14). Dit verandert echter niets aan de bovenstaande conclusie. Niets garandeerde u immers dat J.(...)'s vader niet onverhoeds naar Kukës zou terugkeren. U en uw echtgenote legden met betrekking tot de praktische invulling van dit huwelijksfeest overigens herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u dat J.(...)'s oom A.(...), die voor het feest betaald had, zelf niet aanwezig was (NPO KK, p. 17). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat haar oom A.(...) wel aanwezig was (NPO JB, p. 12). U beweerde dat de moeder en broer van uw echtgenote aanwezig waren op het trouwfeest (NPO KK, p. 17). Uw echtgenote beweerde dat haar moeder en haar broer niet aanwezig waren (NPO JB, p. 13).”
(eigen onderlijning)

Verzoekende partij wijst voorts heel algemeen op het feit dat de verwerende partij haar, zo omschrijft ze het, “vermeende tegenstrijdige verklaringen tussen hetgeen zij verklaarde en hetgeen haar echtgenote verklaarde op het CGVS” verwijt. Ze ontkracht, noch weerlegt met een dergelijke algemene opmerking echter op generlei wijze de talrijke in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De verschillende in de aangevochten beslissing opgesomde incoherenties en tegenstrijdigheden, bovendien niet enkel tussen haar verklaringen en die afgelegd door haar echtgenote, doch ook tussen haar eigen opeenvolgende verklaringen alsook tussen haar

verklaringen en haar Facebookprofiel, vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Zij ondergraven op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas.

Op grond van het geheel van zijn verschillende concrete en pertinente vaststellingen, die door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat de door verzoekende partij ingeroepen vrees voor haar schoonvader ongeloofwaardig is, waardoor, zo wordt er in de bestreden beslissing pertinent aan toegevoegd, haar vrees dat haar familie bij terugkeer naar Albanië in een bloedwraak betrokken zal raken evenmin kan weerhouden worden.”.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar relaas en vrees, en de algemene opmerking dat zij gevlucht zijn naar België maar er ook hier problemen zijn, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 12 april 2021 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS